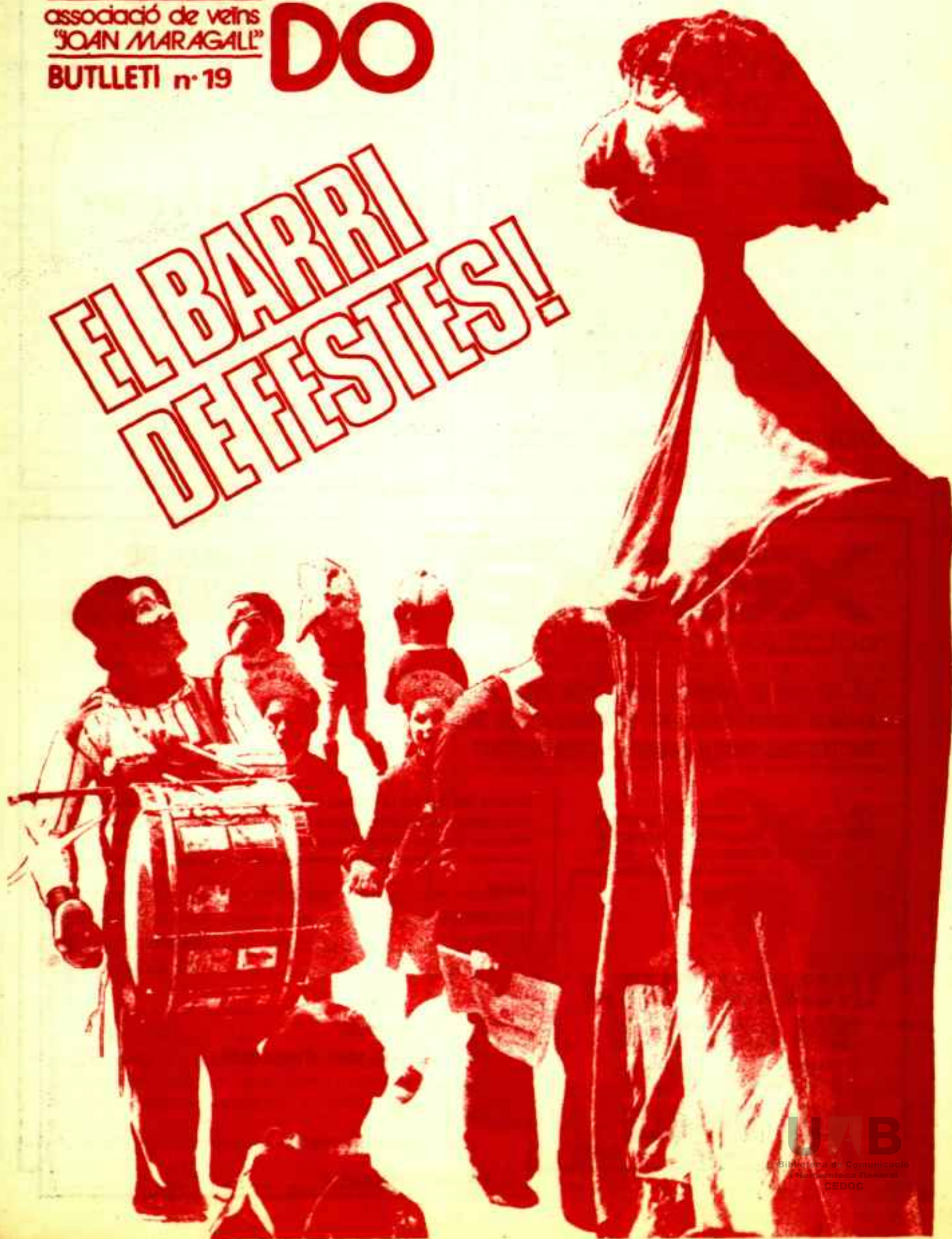

GUINARDÓ

associació de veïns
"JOAN MARAGALL"
BUTLLETI n.º 19

EL BARRI DE FESTES!

LLOBET

JOIES - RELLOTGES

**REGALS
PER A
la COMUNIÓ**

VERGE DE MONTSERRAT, 56-58
telf. 214 09 64

**CONFITERIES
BOMBONERIES**

J. Ramon

Av. Verge de Montserrat, 202 Telèf. 255 53 33
Pla dels Fornells, 22 (Verdún) Telèf. 359 85 04
BARCELONA

XARXA[®]

CULTURAL

**US INTERESSA FORMAR PART D'UN CLUB ON US
ENVIEM TRIMESTRALMENT INFORMACIÓ DE PRO-
DUCTES QUE PODEU ADQUIRIR COMODAMENT?**

Libres, discs, cassettes, pòsters,
ceràmiques, litografies, joguines
i un seguit d'objectes que, entre
nosaltres, en direm «catalanesques».

**UNA CULTURA
EN MARXA
PER A TOT
UN POBLE**

**UNA COLLA DE
SERVEIS CULTURALS
A CASA VOSTRA**

Doncs no us ho penseu més i poseu-vos en contacte amb
nosaltres. Amb una única entrada de 200 ptes. i una quota
mínima de 140 ptes mensuals a pagar trimestralment.

NOM.....
COGNOMS.....
CARRER.....N. °.....Telèfon.....
Població.....D.P.....

- ☐ M'hi faig adherent
us envio 200. ptes. d'inscripció
per mitjà
de: ☐ Taló
☐ Reembossament
- ☐ Vull més informació

Enviu aquest butlletí a l'Apartat de Correu
20038 de Barcelona

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Com les estacions (calor, fred i bonança...) les activitats col·lectives també tenen un cicle i ens convoquen al seu moment precís. Amb el bon temps (que prou ha costat enguany fer fora el fred tocatardà!) arriben les festes i els veïns sortim al carrer a disfrutar plegats.

Tots necessitem de la festa, del temps lliure viscut amb companyia. És un dret del que també hem estat privats i, per tant, una de tantes reivindicacions que tenim pendents. Avui, que intentem recuperar tantes coses, no ens oblidem pas d'afegir a la llista la recuperació de les nostres festes. Aquests dos darrers anys ja són molts els pobles que han desenterrat joliosos i divertits les seves festes que els anys de feixisme havien ensorrat i prohibit.

VOLEM LES NOSTRES FESTES! Un punt més a la llarga llista dels "volem". I no estem pas d'acord amb què ara ens vinguin a suprimir festes, com el dilluns de Pasqua, o st. Joan, o st. Esteve. Aquesta vegada les **FESTES DEL GUINARDO** han de servir per exigir totes les nostres festes i no permetre que ens en prenguin cap.

La democràcia no és la professó dels cara-tristes. Avui tots estem preocupats pels greus problemes del nostre país: perquè encara no hi ha amnistia, perquè encara hi ha exclusions, perquè encara falta que Catalunya sigui "amniada", perquè són molts els homes i dones desesperats en recerca d'un lloc de treball, en la manera com poder arribar a fi de mes... Encara que tot això és ben veritat, anar a la festa, no vol pas dir desentendre's o marginar-se de les afliccions i torments del moment. La festa no és pas per alienar-nos, per apartar-nos del nostre present. La festa és una afirmació de personalitat col·lectiva, és un referment del sentit de convivència, un crisol de solidaritat humana; la festa és una arma popular que no té res a veure amb els "festivals" organitzats des de dalt; la festa és aportació de tots, trencant les barreres entre actor i espectador; la festa és la celebració de la humanitat igualitària, un anunci d'aquella societat per la que treballem i ens capfiquem.

En fi, les **FESTES DEL GUINARDO** són una àmplia crida a la que tots els veïns hi estem convidats i convocats. Per això el Butlletí de l'Associació s'ha vestit de festa i el tema central d'aquest número glosa el passat i el present de les festes al barri. El futur no està en aquestes pàgines; està a les nostres mans...

SUMARI

* Editorial	pág. 3
* Un vestit a la mida de qui?	" 3
* 50 anys de Festes Majors al Guinardó	" 4
* Programa d'actes	" 4
* Festes del Guinardó-1977	" 5
* Els jubilats s'organitzen	" 7
* Telèfons, un luxe o un servei	" 8
* Còmic: "FURTIUS" de festes	" 9
* Què és el Congrés de la Jovenut Catalana?	" 10
* Calaix de Sastre	" 12

MARÇ-ABRIL 1977

BUTLLETÍ nº19 A.V. JOAN MARAGALL-GUINARDO
La Bisbal, 40-42 D.L.B-39514/1973
Imprimeix Xaloc. Concepció Arenal, 261
Barcelona

un vestit a mida de qui ?

A menys de dos mesos de les anunciades eleccions el panorama polític del país preocupa profundament els ciutadans més conscients. Els darrers fets succeïts al país donen prova, per ells mateixos, de què estem vivint realment moments històricament importants.

El PCE dels "mil dimonis" ha sigut legalitzat i la premsa ha parlat de què possiblement molt aviat s'obri la primera lògia maçònica. Per als homes del franquisme aquesta fets són desesperants. Mentre criden "Franco resucita" van veient la resurrecció dels seus pitjors "enemics". I, per sorna, la legalització del PCE s'anuncia el dissabte de Resurrecció! Es produeixen dimissions en els ministeris, en les secretaries i subsecretaries, en les "procuradories".

La reforma és com un feixuc pas de Setmana Santa que, a cada petit avenç que es dona, trontollen totes les figures del damunt. El senyor Fraga, vestit de Ponç Pilat sentència que la reforma s'ha transformat en ruptura; els homes del centre democràtic corren, com veròniques compassives, a eixugar el rostre del sr. Suárez; joves amb el "fascio" i la creu gamada criden "Crucifica'l!"; en Carrillo fa el paper de Barrabas, sortint a la llum pública com a mal menor per als demòcrates "honrats".

Però la professó és més llarga. El tema de les exclusions en aquests moments preocupa i no són pas pocs els rumors que diuen que el tema quedarà penjat fins passades les eleccions. El panorama és fosc: no es veu pròxima una amnistia total; no es preveu una legalització de tots els partits polítics, de tots els sindicats, de totes les associacions i entitats. Aquesta política discriminatòria té un objectiu ben clar: fer un vestit ben ample per la dreta, a base de retallar la banda esquerra. Suárez pot ser un bon polític, però és un pessim sastre.

El país encara es mou entre massa dogmes polítics, enmig de principis inamobibles. Encara hi ha massa prohibicions; el 14 d'abril és una altra festa proscripida del calendari; les conferències sobre l'autonomia de Catalunya són impedides sistemàticament; la llei anti-libel pot ser la nova mordassa que substitueixi l'article segon de la llei de premsa. Evidentment la legalitat vigent, (sovint transformada en tolerància) no està a l'alçada de la legitimitat democràtica: els drets de reunió, d'associació i d'expressió amb llibertat.

Aquest comentari no vol passar un cant al pessimisme, ans al contrari. Vol invitar a seguir lluitant, a tirar endavant de cara a un futur que ja "és un poc nostre". El vestit fa arrugues, però hem aconseguit entrar al provador: encara hi ha exclusions i manca de llibertat, però hem aconseguit posar el futur a discussió de tot el poble.

Durant les properes jornades un tema invadirà la nostra vida quotidiana: les eleccions. Com a ciutadans haurem de decidir la postura a prendre, si votem i a qui votem. I entre mig la pluja propagandística que pretindrà atreure la nostra veu cap a una llista electoral: valles, cartes, mitings... Caldrà vèncer l'ensopiment hereditat d'anys d'opressió política i aprendre a treure el cap i optar pel camí que cadascú cregui més correcte, sense inhibicions.

Moltes coses estan passant al país. Però encara en passen massa poques en les que tots els ciutadans hi estem implicats.

50 anys de festes majors al Guinardó

Alguns barris de Barcelona han conservat, fins i tot als anys més difícils de posguerra, el costum de celebrar cada any la Festa Major. Unes festes majors adulterades, sense cap contingut cultural, oficialistes i controlades pel regidor, però que tot i així deixaven un cert marge a la joia popular. El Guinardó, no.

Fins que en 1974 l'associació de veïns, per un costat, i el grup Torxa, vinculat a la parròquia, per l'altre, van llançar-se a l'organització de les festes de maig i de la Mare de Déu de Montserrat, respectivament, no hi havia hagut al Guinardó cap festa major. Només intents parcials, organitzats pels joves, que repassarem a continuació.

TRES ENVELATS

Abans del feixisme era una altra cosa. Des de la seva formació com a barri a principis de segle fins a l'aixecament militar de 1936, les diverses entitats del Guinardó van tenir com a missió essencial l'organització de festes majors ben lluides. Tanmateix, era un barri ben distint del d'ara. No hi havia ni un sol bloc de pisos —el primer es va fer en 1950 a Pare Claret-Rambla Volart— i tot eren les típiques casetes de planta baixa amb jardí, la major part utilitzades només com a segona residència els caps de setmana i els estius.

Poc a poc es va anar formant un nucli de residents de tot l'any que van organitzar les seves pròpies entitats, sobretot durant l'etapa republicana. I cada any, en arribar la festa de la Mare de Déu d'Agost, quan més animació d'estiu hi havia al barri, cada entitat col·laborava en la festa major. El plat fort del programa d'actes eren els balls. Se' feien al Casal —entitat desapareguda que tingué fins fa poc el local social a Verge de Montserrat-Sales i Ferrer—, al Mas Guinardó, a l'Ateneu de la Lliga del carrer Renaixement i també a les grans torres particulars. D'aquestes darreres era especialment lluida la que es feia a Can Planes, tocant al camp del Sant Martí, on ja hi havia la piscina que més tard ha estat explotada comercialment, però que aleshores servia per a donar ambient de luxe a les festes íntimes.

Cada entitat muntava també el seu envelat, cosa per a la qual rebia ajut econòmic de l'Ajuntament. Aleshores, però, ja hi havia els seus més i els seus menys. En la festa major de 1931, un grup de socis del Mas Guinardó van fer pública la seva protesta, a través d'una de les revistes del barri, "La Rambla del Guinardó", pel fet que el regidor del districte, Manuel Santamarina, "de la subvenció de 1.000 pessetes donades per l'Ajuntament per la festa major del barri, només n'ha donat 50 a la Lliga i cap al Mas; la resta se suposa que ha anat a parar íntegrament al Casal", i també pel fet "que per muntar l'envelat del Casal ha utilitzat patrulles municipals, i que l'ha instal·lat en un solar de la seva propietat a la Rambla Volart, aprofitant per netejar-lo a costa de l'Ajuntament".

Bona prova de la magnificència amb què s'organitzava la Festa Major del barri n'és que la revista "Vida Guinardonense", en el seu número 32, de juliol de 1928 ja comentés que "en la llegada de la Fiesta Mayor se producen gastos cuantiosos" i demanés l'ajut econòmic dels socis de l'entitat que editava la revista, la "Sociedad Guinardó Instructivo y Recreativo".

Tot això es va acabar amb la guerra civil, tot i que durant aquell període de tres anys el nostre barri va tenir més habitants que mai, a conseqüència dels bombardeigs que feien fugir la gent dels barris baixos de la ciutat cap a les cases que havien quedat buides als barris alts.

ELS JOVES FAN RENEIXER EL BARRI

Durant vint anys, tota la vida cultural i recreativa del Guinardó va quedar limitada a les danses folklòriques i les representacions teatrals que el Cercle Catòlic organitzava al local de la parròquia. L'única festa popular que va poder-se seguir celebrant va ser l'enterament de la sardina, el Dimecres de Cendra. La Font del "Cuento" s'omplia de criatures que amb els seus pares i la canya amb l'arengada a coll anaven a fer-hi la berenada. En fer-se fosc, el jovent aprofitava l'avinentesa per a desaparèixer enmig dels matorrals i fer honor al nom de la font.

Paral·lelament, la població del Guinardó augmentava d'una manera al·lucinant, potser com a cap barri de Barcelona. Queien cases baixes i s'aixecaven pisos. S'omplien els solars. Amb la població tradicional desapareguda o esporuguida i l'allau de novvinguts, la recuperació dels costums populars i de les festes majors no es preveia fàcil. Poc a poc, però, durant la dècada dels seixanta, i mentre el barri seguia creixent, van anar-se cohesionant grups de joves que no havien viscut la guerra i volien recuperar la joia de viure i l'esperit de barri. Les dificultats legals, no cal dir-ho, eren ingents.

A partir de 1960, els escoltes van començar a celebrar la seva festa d'Agrupament, amb representacions al teatre i parades i atraccions al solar del darrer. També els joves del Cercle Catòlic van organitzar alguns actes al carrer —com ara gymkanes— els diumenges pel matí.

Pel que fa als escoltes, les festes més sonades van ser sens dubte les de 1964 i 1965, les dues al teatre i als jardins dels Camils. La primera fou organitzada pel "Clan" —16-20 anys— i la de 1965 pels "minyons" i "noies-guies" —12-16 anys— que editaven aleshores una revista que es deia "L'Acudit". Els grans feien "Totem" i al Cercle Catòlic editaven "L'Atalaya del Guinardó". El rector de la parròquia aviat va frenar totes aquestes activitats, que se li escapaven de les mans. Van morir les tres revistes, el Cercle Catòlic va plègar, i el sector més progressiu dels escoltes va intentar altres coses pel seu compte. Així va néixer el JAG, "Joves Amics del Guinardó".

En 1971 s'organitzava la primera Setmana de Jovent, gràcies als esforços dels joves que havien trobat eixopluc al Mas Guinardó. Aquesta setmana de jovent va repetir-se en 1972 —del 30 de setembre al 12 d'octubre— i en 1973 —del 22 al 30 de setembre—. Als programes d'actes hi dominaven els de tipus cultural i formatiu i hi mancaven els de carrer. Encara s'era als anys difícils pel que fa a permisos per actes fora de local tancat.

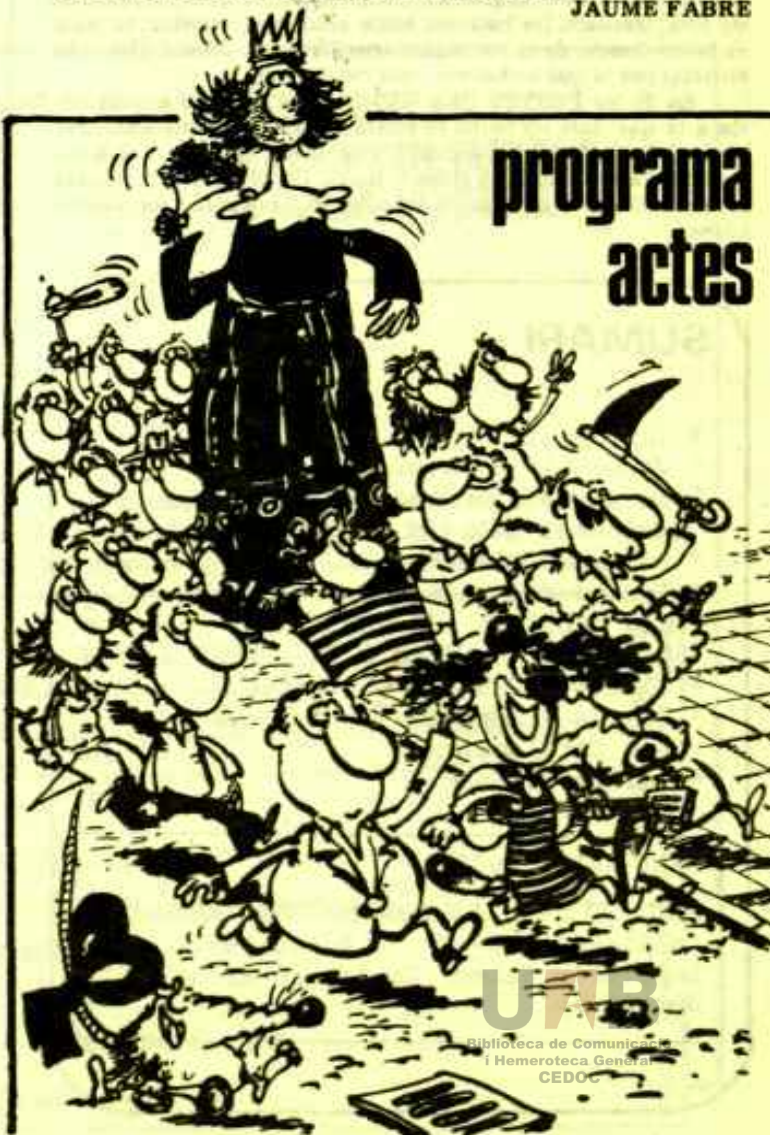
LA DEFINITIVA RECUPERACIÓ

El 2 de juliol de 1973 es constitueix l'Associació de Veïns Joan Maragall, i la primera activitat pública que va fer va ser la verbenes de st. Jaume a la Torre Garcini. Era la primera pedra per a la definitiva recuperació de les festes del barri. D'una banda, l'associació va propiciar que els actes culturals i recreatius no fossin una cosa excepcional d'un cop a l'any, sinó una tasca continuada: cinema, teatre, jazz, activitats per infants, conferències, recitals de cançons, corals, excursions...

Per la Mare de Déu de Montserrat de 1974, el grup Torxa, nacionalista i catòlic, que s'havia format feia poc entorn de la parròquia, organitza una festa major amb activitats de tipus predominantment folklòric, i pocs dies després comencen també les primeres Festes de Maig del Guinardó organitzades per l'Associació de Veïns. Aquesta duplicitat de festes es repetirà tres anys consecutius, fins que, en el present, s'ha pogut arribar a l'organització d'una festa major conjunta on hi participen a més a més la quasi totalitat d'entitats del barri. Cal dir que ja a les festes de la Mare de Déu de Montserrat de l'any passat hi van col·laborar, amb el grup Torxa, les corals Cu-Cut i Gatzara, el Centre de Cultura Popular i l'Associació de Veïns.

Un desig de molts anys ha estat finalment possible.

JAUME FABRE

programa
actes

Ara fa just un any, en el butlletí número 14 dedicat a les festes de maig de 1976, deïem: "L'Associació està oberta de bat a bat a col·laborar per a fer unes festes del Guinardó (al maig o quan sigui) fruit del treball de totes les entitats i veïns del barri. Les "Festes de Maig", doncs, saluden ja des d'ara aquesta possible "Festa Major 1977".

Els bons desitjos ja s'han acomplert i avui ens trobem davant d'un ampli programa d'actes en el que les entitats del Guinardó, cadascuna segons el seu caràcter i les seves possibilitats, han aportat el seu treball i col·laboració. Aquest és un important pas endavant. La vida associativa al barri és diversa i per a cada interès o iniciativa hi ha una entitat per acollir-la (i encara falta potenciar noves formes organitzatives). Però la pluralitat no impedeix el treball conjunt. Hi ha temes com el Congrés de Cultura Catalana o bé les festes —i molt d'altres que poden sorgir— que demanen el treball unit de tots els que volem el bé del Guinardó.

L'equip de Butlletí hem cregut interessant recollir opinions de persones que treballen a les diverses entitats i grups, de cara a ressaltar encara més el treball coordinat que aquest any ha programat les festes del Guinardó. Com es dedueix de les respostes, tothom està convençut de l'interès de seguir pel camí emprat.

- 1.- Quina opinió et mereixen les festes que s'han preparat conjuntament?
- 2.- Quines possibilitats veus de continuar treballant conjuntament en el futur tan en festes com en altres terrenys?

FRANCESC ANTOLI (Grup Torxa):

- 1.- Les festes ens mereixen una bona opinió ja que les fem conjuntament diverses entitats. Crec que hi ha un bon esperit de treball de cara al barri i això pot ajudar a que el Guinardó tingui una vida pròpia.
- 2.- Les possibilitats les veig totals. Penso que hi ha bona entesa. Endavant!

JOAN CLIMENT (Associació de Veïns Joan Maragall):

- 1.- Un èxit com a coordinació. Ara ens cal esperar veure els resultats de la seva programació un cop hagin passat.
- 2.- El treball realitzat conjuntament pot animar a continuar organitzant festes plegats. Crec, també, que a nivell dels problemes reivindicatius del barri podria funcionar aquesta coordinació.

M. ANGELS DE LAS HERAS (Coral Cucut):

- 1.- Em sembla molt bé. Si ens estimem Catalunya i el Barri cal considerar aquestes festes com estu-pendes.
- 2.- Treballar conjuntament seria l'ideal i el millor. Ara bé, per pròpia experiència, ja sé el que costa tirar endavant. Es parla molt, tothom diu que sí, però a l'hora de la veritat falta col·laboració. Un fet positiu és que aquest temps de treball conjunt ha permès llimar aspreses.

ANTONI GAUSACHS (Drets Humans):

- 1.- Em sembla força bé que les festes es facin conjuntament.
- 2.- De cara a un futur crec que ha de continuar. S'ha d'anar cap a una ampliació del nombre d'entitats que estan coordinades, ja que com més àmplia sigui, més coses es podran fer.

JOSEP M. PONS (Cooperativa Estel):

- 1.- És molt necessària una coordinació, del tot imprescindible de cara al barri. Veïem molt bé les festes com a possibilitat de que els veïns del barri poguem manifestar lliurement la nostra alegria i les nostres aspiracions culturals, després de tants anys que no hem pogut fer ni això.
- 2.- Ganes de treballar no en falten. En la mesura que poguem assumir les tasques ens sembla molt bé.

MONTSERRAT PANOSA (Centre de Cultura Popular Montserrat):

- 1.- És necessari fer una Festa Major, que el poble sàpiga viure junt. Cal guanyar tot allò que ens han pres: feia temps que no disfrutàvem junta. S'havia creat un individualisme i fomentat el recel mutu. És bo que cada barri prengui el seu caràcter propi.
- 2.- Treballar conjuntament és la manera com ha de funcionar el barri. Fins i tot cadascú treballarà amb més profunditat el seu terreny propi.

ENRIC ASES (Col·legi Nacional Francesc de Goya):

- 1.- És un encert. El Guinardó com a barri recupera el seu protagonisme en la celebració de les pròpies festes.
- 2.- S'ha de mantenir i ampliar a tots els que treballen pel Guinardó, en definitiva a tots els que treballen per una Barcelona millor.

GREGORI MANSO (Comunitat Cristiana de Sta. Isabel):

- 1.- D'entrada cal considerar-ho un fet positiu. Ara bé, nosaltres no hi hem participat massa, doncs no sabem com fer-ho. Una parròquia és una entitat una mica "estranya" o diferent de les altres entitats.
- 2.- Encara no hi ha massa consciència i falta constància: uns dies som molts i uns altres pocs. Potser falta una opció decidida al treball conjunt. Personalment considero que una associació de veïns pot ser un lloc de coordinació de moltes entitats, ja que molts són membres d'algun grup i al mateix temps socis de l'Associació.

MONTSERRAT FARRE (Agrupament Escolta):

- 1.- Em sembla molt bé. Crec que s'haurien d'haver fet així feia temps.
- 2.- Ceec que seria molt interessant que aquesta coordinació pogui fer moltes altres coses.

DIUMENGE, DIA 24

- 10 h. CERCAVILLA amb esmorzar de germanor al Parc del Guinardó (Font del Conte).
- 12 h. — INAUGURACIÓ EXPOSICIÓ DE FILATELIA i FOTOGRAFIA a l'Escola Verge de Montserrat (baixos església de Montserrat).
- SARDANES a l'esplanada de l'església.
- 17 h. Maraton de CINEMA al teatre, c/ Telègraf 89

DIMARTS, DIA 26

- 22 h. RECITAL RAIMON al cinema Maragall (p. Maragall, 83)

DIMECRES, DIA 27

diada Mare de Déu de Montserrat

- 21 h. CONCERT ORFEO GRACIENC I CORAL CU-CUT, a la parròquia M. de D. de Montserrat.

DIVENDRES, DIA 29

- 21,30 MOSTRA DE CINEMA INDEPENDENT CATALÀ, a l'Associació de Veïns (La Bisbal 40)

DISSABTE, DIA 30

- 18 h. SARDANES COBLA VERNEDA, a la Plaça del Nen de la Rutlla (Puig i Alfonso)

- 22 h. TEATRE... "Preguntes i respostes sobre la vida i la mort de F. Layret". Grup de Teatre "La Roda". INEM Sant Josep de Calassanç (c/ st. Quintí, 36);

DIUMENGE, DIA 1

- 10 h. CONCURS ESCOLAR DE PINTURA, al C.N. Francisco de Goya (c/ Garriga i Roca s/n)
- 17 h. FESTA INFANTIL. TITELLES GARIBALDI. Amb xocolatada. Teatre c/ Telègraf 89.

DIVENDRES, DIA 6

- 22 h. "EL GUINARDÓ DE FA 50 ANYS I EL D'ARA". Conferència-col·loqui de J.M. Huertas Cervera i J. Fabre. A l'Associació de Veïns

DISSABTE, DIA 7

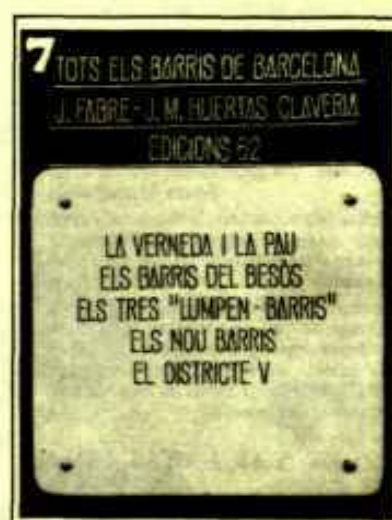
- 10 h. TERCER CROSS ESCOLAR DEL GUINARDÓ, al Parc del Guinardó (Sortida C.N. Francisco de Goya)

DIUMENGE, DIA 8

- 11 h. GRAN FIRA. Jocs, parades, entreteniments... Biblioteca de Comunicació i Homs a les set de la tarda. Parc del Guinardó
- 7 h. CONCERT BANDA MUNICIPAL (Font del "Cuento")

Biblioteca de Comunicació i Homs a les set de la tarda. Parc del Guinardó

LA HISTÒRIA, LA PROBLEMÀTICA I LES LLUITES REVINDICATIVES DELS NOSTRES BARRIS

TAMBÉ PUBLICATS:

1. El Clot, el Poble Nou, la Sagrera, Sants, la Bordeta, Hostafrancs.
2. Gràcia, Vallcarca, els Penitents, la Salut, Horta, el Ginardó, Santa Eulàlia de Vilapiscina, Sant Andreu de Palomar.
3. Les Corts, Sant Gervasi de Cassoles, el Putxet, Sarrià, Pedralbes, Vallvidrera.
4. Can Baró, el Carmel, el Coll, el Poble Sec, Montjuïc i els seus barris

edicions 62

Provença, 278 · Tel. 2160062 · Barcelona-8

ELS JUBILATS S'ORGANITZEN!

Els jubilats de Barcelona no pagaran, d'ara en endavant, en cap mena de transport públic. L'any passat van aconseguir no pagar la taxa municipal d'escombraries; per l'any vinent se'ls ha dit que els eximiran de la dels vigilants nocturns. Aquestes reivindicacions, tot i ser urgents i importants, no són les úniques d'aquesta secció del moviment ciutadà, que d'un any ençà està adquirint categoria de primordial.

Els membres de la "tercera edat", com a ells mateixos els agrada de dir-se, estan aplegats en la Coordinadora de Vocals de Jubilats i Pensionistes de Barcelona i comarca, organisme dependent de la Federació d'Associacions de Veïns. Diversos són els seus documents en els que expressen les seves peticions i, sobretot les seves matisacions a la política municipal o governamental que amb ells es segueix. Actualment, i a més a més de les ja esmentades, les peticions més precises i que millor caracteritzen la seva tasca són:

- PENSIONS:**
- 12.000 ptes./mes per tots els majors de 65 anys, hagin cotitzat o no a la Seguretat Social.
 - Rebuig total de l'augment del 10 per cent aprovat pel govern, per considerar que beneficia les pensions més altes i és totalment insuficient en les de 3.000 ptes., les més nombroses.
 - La mateixa base salarial per a invàlids permanents o totals. Actualitzar les més baixes. Que un tant per cent de l'impost sobre el rendiment del treball personal (IRTP) serveixi per a nivellar diferències. Que totes les dones més grans de 65 anys que no han cotitzat a la SS per dedicar-se a treballs "específics de la mujer" i les que han treballat en confecció, muntatge, treballs domèstics, etc. sense estar assegurades, se'ls reconegui el seu dret a una pensió digna. Que a partir d'aquesta nivellació de pensions, els augmentos siguin lineals.
- SANITAT:**
- Organització sanitària pública i gratuïta per a tothom.
 - Control democràtic per part de la població.
 - Planificació i descentralització sanitària. La sanitat a les comarques, pobles i barris.
 - Assistència geriàtrica en els centres sanitaris de barris, pobles i comarques.

EL JUBILAT NO VOL "FER POLITICA"

Com es pot deduir pel seu nom, la Coordinadora aplega les vocals de les respectives associacions de barris, a la seva vegada incloses a la Federació. Els jubilats, a més a més, han tingut cura d'importants detalls, com ara la creació d'un carnet propi, que és el que ara els servirà per a beneficiar-se del transport gratuït.

La Coordinadora, però, aplega també els denominats grups independents que són aquells que no volen dependre de les associacions de veïns, per considerar que aquestes "fan política". Aquesta és una de les grans preocupacions de tots els jubilats i pensionistes, que recorden la guerra del 36 i que són, a més a més, conscients de pertànyer a un sector social marginat, molt aprofitable en una campanya electoral. Això no és obstacle, no obstant, perquè a l'hora de la veritat els jubilats les cantin clares, tant si això és "política" com si no: en una carta al ministeri de Treball, passat el referèndum es diu que mentre Sánchez Terán "visita dues cases de jubilats, cosa no freqüent dies abans del referèndum i calculant que el cens de jubilats és de 4 milions, dels quals el vot SI a la reforma ha estat joritari, denunciem la importància que se'ns dona, per part de l'Estat, en un moment en què el nostre vot serveix per afirmar la seva posició, i la manca total d'atenció a les nostres reivindicacions".

floristeria

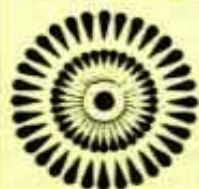

CERVELLO

Av. V. de Montserrat, 194 bis

Telèf. 236.19.83

BARCELONA - 13

L'ACTIVA VOCALIA DEL GUINARDO

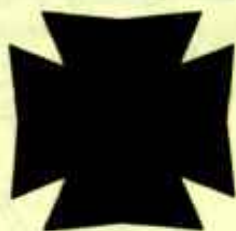
La vocalia de la nostra associació consta ja de 60 socis, essent una de les més nombroses i, també, una de les més actives. No està de més recordar que la tarja postal que mostra uns quants jubilats vora el Parc de les Aigües constitueix l'actual campanya del nostre barri per tornar a demanar a l'alcalde el tan necessari espai verd de la plaça Alfons X.

Els jubilats del Guinardó van començar el passat més de març, amb una assemblea de 300 persones i una posterior manifestació des dels Mínims a la plaça del Nen de la Rutlla, on en aquell moment es presentava el Congrés de Cultura Catalana per als nens en el nostre barri. A partir d'aleshores es reuneixen cada dijous, de 6 a 8 del vespre a l'Associació. 6-7 persones formen la vocalia permanent, una de les quals acut a les juntes de l'associació i altres dues representen la vocalia a la Coordinadora.

En aquestes festes de Maig, els jubilats i pensionistes del nostre barri hi seran també presents, amb una exposició de la Tercera Edat en el Parc del Guinardó.

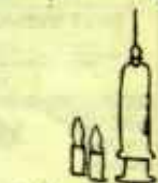
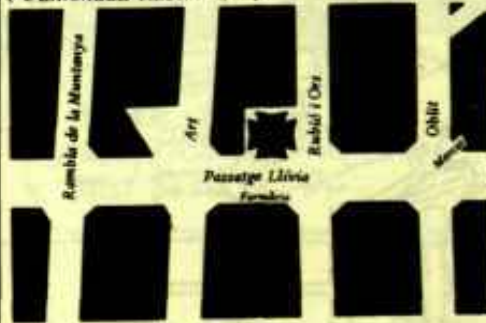
MERCE

CONSULTORI A.T.S.

Passatge Llívia, 52

(Cantonada Rubí i Ors)

injeccions

amb material d'un sol ús

presu de pressió

cures

anàlisis

embolic,
grup sanguini, R.H.

cinquena domicili

tel. 2197638

2355872

Hores: 11 h. a 2 h.

6 h. a 8 h.

50% descompte

Si us feu soci
d'aquest consultori d'A.T.S.
per 150 ptes. cada mes
podreu disposar
de tots els nostres serveis
amb el

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

TELÈFONS, un luxe o un servei públic

MES DE CINC ANYS D'ESPERA

Darrerament la Telefònica ha sigut notícia per diversos motius. L'augment de tarifes posat en funcionament a partir de l'onze de març (augment que, en el seu conjunt, pot ser quasi d'un 20 per cent, segons Mundo Diario de 12-III-77); les reclamacions d'abonats davant d'unes factures inesperadament altes, sense explicació; les cues de veïns alarmats per haver-los tallat la línia al més petit retràs de pagament —coacció, segons una extesa opinió, per forçar la domiciliació bancària dels rebuts—; l'estat deplorable de moltes cabines públiques; la supressió dels locutors de la central de st.Pau, el que dificulta les conferències interurbanes...

Tots aquests problemes —dels quals la premsa n'ha donat notícia sovint (la revista MUNDO hi dedicava unes pàgines en el número de la primera setmana de març amb el títol: "Telefónica, el abuso de un monopolio"), al Guinardó queden agreujats pel retràs alarmant en la instal·lació de telèfons particulars. Hi ha veïns que fa més de cinc anys que tenen presentada la sol·licitud de telèfon!, cinc llargs anys d'anar darrera una cabina —sovint espatllada—, de demanar favors als veïns, d'incomunicació.

Mentre "El Ecuador está més cerca", com diu la publicitat de la Telefònica, el veí de l'altre extrem del barri ens queda molt lluny. Mentre la Companyia Telefònica llença campanyes per atreure els estalvis dels ciutadans —compre Telefònica!— el servei presat deixa molt que desitjar. Per això ens preguntem quines són les previsions per a l'immediat futur dels telèfons al barri.

A FI D'ANY, NOVES LÍNIES AL BARRI

En aquests moments a la zona de st. Pau (que agafa el Guinardó, ampliat per sota fins al carrer Mallorca), hi ha unes 9.000 sol·licituds pendents de telèfons. Sol·licituds que van constantment en augment donat l'enorme i desmesurat creixement que estem patint aquests darrers anys. La Telefònica tenia previst una ampliació de

INFORME

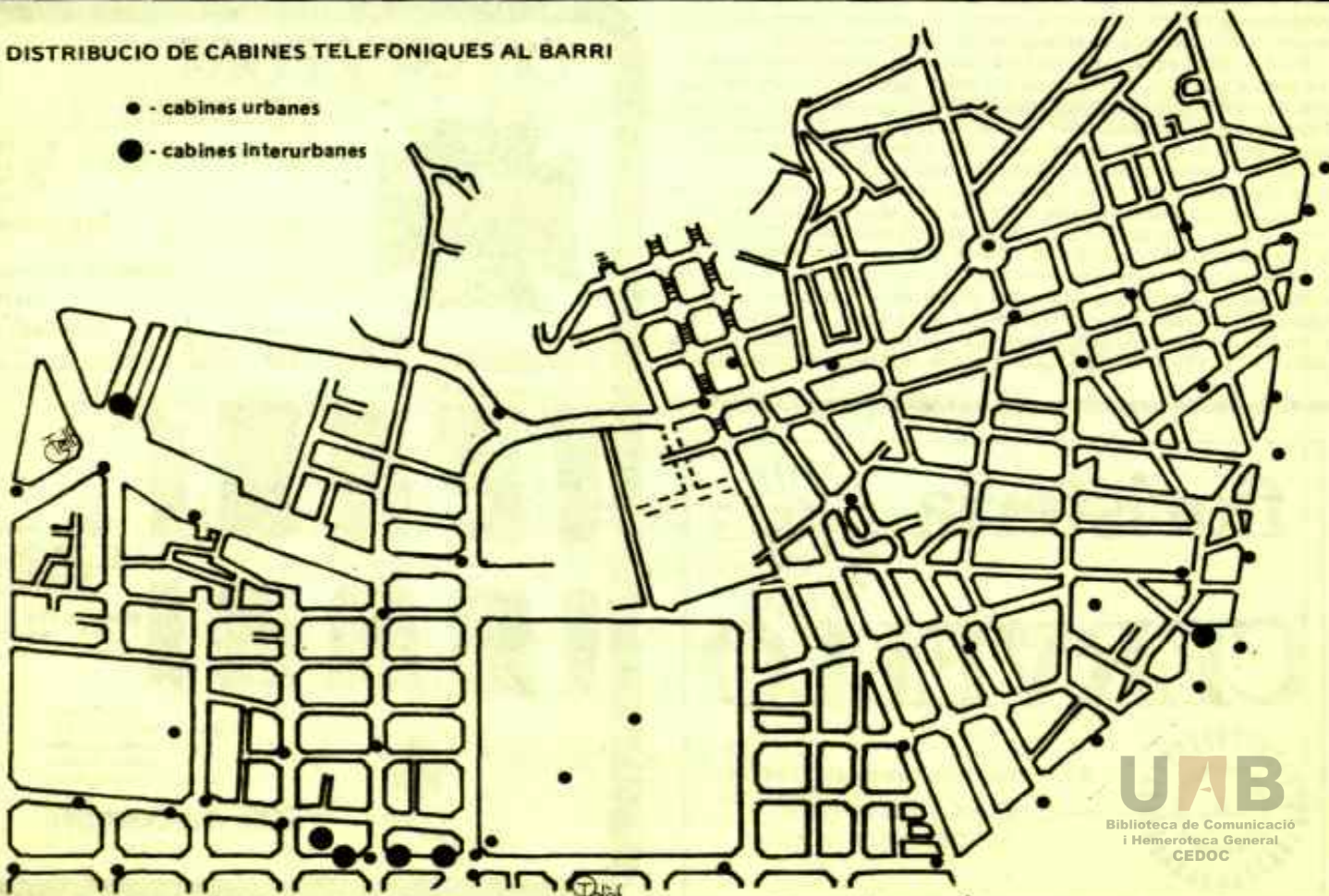
la central de st. Pau pel 1975, i no es veurà realitzada fins el darrer trimestre d'aquest any, amb 12.000 noves línies. Una ampliació, per tant, que molt aviat ja quedarà coberta i, seguint el mateix sistema, començarà molt aviat la llarga espera.

Aquesta demanda desatesa permet tot tipus de picaresca i més d'una vegada es produeix el trist joc de l'"enxufisme" i fins i tot trames (és un rumor públic la "compra" d'un telèfon amb una bona propina). També és corrent obtenir telèfon per "raons" de fi industrial o professionals, el que suposa un augment de les quotes.

DISTRIBUCIO DE CABINES TELEFONIQUES AL BARRI

● - cabines urbanes

● - cabines interurbanes

I mentre un important nucli de veïns esperen, la Companyia no descuida pas d'incitar els seus abonats a la instal·lació de supletoris o l'adopció d'aparells més moderns —i més cars—.

Certament que els treballs d'ampliació d'una central són molt costosos. Segons fonts de la mateixa Companyia els costos aproximats d'una ampliació de 10.000 línies puja uns 450 milions de pessetes (equips, canalització, xarxa i equips d'abonat), més el cost de la repercussió sobre altres centrals. Ara bé, cal tenir en compte que la quota d'instal·lació del telèfon actualment és de 10.500 pessetes (un canvi de titular entre no familiars val el mateix preu) i que la quota de trasllat exterior puja a 8.500 pessetes. Unes xifres prou altes com per veure que la companyia juga sobre segur. Realment és més rendible per la companyia atendre a posteriori les demandes que no pas construir instal·lacions amb previsió de futur i que no són amortitzables a curt terme.

DE CABINA EN CABINA

El telèfon és un servei públic car. D'aquí la necessitat d'instal·lar cabines públiques que facilitin l'accés a la seva utilització, i permeti, a qualsevol lloc on et trobis, fer-ne ús. Però aquí entrem en el capítol de la pèssima conservació en què es troben sovint les cabines públiques.

Certament que aquest és un capítol no imputable únicament a la companyia, ja que també és una demostració del grau de civisme de la col·lectivitat. Segons la Telefònica, mensualment un 25 per cent de les cabines sofreixen desperfectes no imputables al seu ús normal; durant l'any passat, per exemple, foren sostrets quasi 4.000 microtelèfons dels aparells instal·lats en les 2.465 cabines existents a la província de Barcelona.

En aquest sentit cal fer una crida a la conservació dels serveis col·lectius. Però cal observar que si bé, com diu la companyia, diàriament són revisades totes les cabines, sovint només ho són per treure els cartells no "oficials" que s'hi enganxen, i no per arreglar l'aparell, que resta dies i dies sense funcionar.

A nivell informatiu publiquem un plànol del barri amb la situació de les cabines. Com es pot observar, les cabines interurbanes són poques i estan situades als extrems del barri. En aquest sentit, suggeriríem que a cada cabina hi hagués un plànol del barri amb la situació de la resta de cabines, tant urbanes com interurbanes, per a facilitar la seva localització.

Diguem també que està en marxa un pla nacional de conversió de les cabines urbanes en interurbanes, que possiblement quedi completat dins del pròxim any.

COM TRANSFORMAR UN MONOPOLI EN SERVEI?

Fa pocs dies els diaris publicaven un anunci de pàgina sencera amb el títol "La Telefònica y la situación bursátil". Es tracta d'un resum d'un fulletó que la Companyia ha distribuït entre els seus accionistes, de cara a tranquil·litzar-los davant la inestabilitat de la Borsa. La Companyia és conscient que té entre mans un servei públic i intenta compaginar els criteris de rendibilitat econòmica amb els interessos socials. Una tasca ben difícil —gairebé impossible—, amb la que es troben tots aquells serveis públics contractats per l'Administració amb un monopoli privat.

En aquesta discussió s'hi afegeix el fet que des de gener de 1976 l'Estat pot incautar-se i, per tant, nacionalitzar el servei telefònic, d'acord amb les bases del contracte establert el 1946. La telefònica raona la conveniència de la no nacionalització per factors purament econòmics: la nacionalització és la resposta, diuen, o bé a la incapacitat privada de fer front a una gestió d'un servei, o bé, a l'inrevés, per evitar uns beneficis desmesurats que no poden caure en altres mans que no siguin la comunitat. Però en el cas d'un servei públic cal tenir en consideració altres aspectes, com, per exemple, assegurar un servei eficaç amb uns preus polítics adequats a la capacitat mitjana del país. És a dir, que per damunt de tot ha de comptar la rendibilitat social.

El tema de la nacionalització, certament, és més complexa, i únicament pot tenir sentit en un context democràtic de control de la gestió pública, que pugui assegurar la qualitat i els preus d'un servei. No és exagerat concloure, que avui poder tenir telèfon també és un problema polític.

Els problemes que hem descrit en aquest treball —per altra banda ben coneguts per tots— no poden quedar arxivats entre els temes a resoldre "aquell dia que la democràcia vindrà". Ja ara cal actuar, individual o col·lectivament, per posar-los sobre la taula i exigir la solució dels déficits més flagrants. Volem que s'acabi per sempre aquesta llarga espera d'anys i anys per un simple telèfon, que s'informi no sols els accionistes sinó principalment els abonats de tot el que els afecta, volem un servei més acurat i pròxim als interessos de la col·lectivitat.

Almenys hem d'utilitzar l'elemental recurs de la protesta i de la insistència. Cal recórrer sense dilacions a les oficines comercials de la Companyia (en el nostre cas a la central de st. Pau, avda. Pare Claret n. 250 o per telèfon al 357 41 50) a demanar explicacions, a fer valdre els nostres drets de consumidors, i denunciar qualsevol problema amb què ens trobem.

Com ja hem dit altres vegades, les pàgines del butlletí resten obertes a les vostres opinions i queixes tant sobre els telèfons com sobre altres serveis públics que anirem analitzant en pròximes revistes.

QUE ÉS EL CONGRÉS DE LA JOVENTUT CATALANA?

Pel juny de l'any passat, la Taula Coordinadora d'Entitats i Moviments Juvenils de Catalunya (T.C.E.M.J.C.) va llançar la iniciativa que tots els joves catalans marxessin cap a un Congrés de la Joventut Catalana.

Aquella primera crida ens marca el per què d'aquesta proposta, transcendental pel futur del moviment juvenil a Catalunya.

Pel juny de l'any passat, la Taula Coordinadora d'Entitats i Moviments Juvenils de Catalunya (T.C.E.M.J.C.) va llançar la iniciativa que tots els joves catalans marxessin cap a un Congrés de la Joventut Catalana.

Aquella primera crida ens marca el per què d'aquesta proposta, transcendental pel futur del moviment juvenil a Catalunya:

"PERQUE les nostres necessitats són completament ignorades al treball, l'estudi, la família i arreu on es desenvolupa la nostra vida com a ciutadans i com a joves.

PERQUE marginats de la vida col·lectiva i sense cap presència en els òrgans de gestió, aquests oblidem els nostres drets.

PERQUE les dificultats per, a fer sentir la nostra veu s'agreuïen per la manca de llibertats que patim amb la resta del poble català.

I PERQUE tot això hem de solucionar-ho nosaltres, fem una crida a tot el jovent de Catalunya a trobar-nos i a participar en aquest CONGRÉS."

Aquest Congrés ha estat definit com un Congrés de Coordinació de tot allò (persones, grups, moviments o entitats)

que té quelcom a veure amb la joventut, d'unió entre tots els joves catalans, de reflexió entorn de l'àmplia problemàtica del jovent en els diferents sectors i també d'acció en el camí de consecució de les reivindicacions sectorials o globals més urgents així com en el procés d'elaborar un programa d'aquests problemes i entre tots aportar-hi les nostres solucions. Ha de ser un Congrés unitari de tots els joves catalans alhora que variat en les formes per tal de respondre als diferents centres d'interès i adaptar-se a les possibilitats de cada lloc; descentralitzat, de tal manera que cada nucli promotor als barris, pobles o comarques l'impulsi pel camí que cregui més convenient, i democràtic en el seu funcionament intern i en els seus objectius.

Com està estructurat el CJC?

Avui al CJC existeix:
SECRETARIAT: La seva tasca fonamental és assegurar el desenvolupament general del CJC i de representar-lo davant la societat catalana. Els seus membres es distribueixen les feines de Promoció, Propaganda, Finances, Secretaria, Arxiu, Butlletí, Premsa, etc...

EQUIPS DE TREBALL: Grups oberts a tothom que hi vulgui participar, que tenen com a tasca aprofundir en l'estudi d'un determinat tema, així com fer tot tipus d'activitats de cara a fer-lo públic: Jove i la fe, Jove i Urbanisme, Treball, Sexe, etc... Estan coordinats amb dos representants al Secretariat i han d'elaborar una dosiera que seran recollits en la Carta de la Joventut Catalana.

PERMANENT DEL CONGRÉS: Assemblea del Congrés oberta a totes les entitats adheri-

des que decideix els trets mestres que enmarquen la marxa del Congrés.

GRUPS PROMOTORS: Són la base del CJC, aplegant a cada barri, poble o comarca tots els joves i entitats que volen impulsar-lo. Tenen una importància capital, no tan sols perquè sense ells el CJC seria una discussió de vanguardia, sinó perquè són els encarregats d'elaborar alternatives en el seu àmbit territorial. Es coordinen a través de les Coordinadores Comarcals de Grups Promotors que facilita una visió més àmplia, així com un intercanvi d'experiències. Darrerament s'ha format una coordinadora de l'Àrea Metropolitana.

El Congrés en marxa!

Immediatament després de sortir la crida, començaren a ploure adhesions de tota la geografia catalana. Una de les primeres va ser la de la Vocalia de Joves del Guinardó, que va llançar una pegatina amb un slogan que després seria adoptat com a seu pel propi Congrés "El jove català també vol participar".

Aquest procés va fer possible que el 24 d'octubre es fes en un local del nostre barri la 1ª Trobada Permanent del Congrés amb la presència de 118 delegacions de tot Catalunya, on es varen aprovar les línies mestres del Congrés així com l'elecció d'un Secretariat Tècnic. Aquest va ser el punt de partida d'un procés de coordinació de centres juvenils a tots els racons de Catalunya que va originar l'aparició dels diferents nuclis promotors que són la base del Congrés. El 9 de Gener de 1977 es feia la 2ª Permanent del Congrés que prenia com a acord fonamental el d'anar cap a l'elaboració de "LA CARTA DE LA JOVENTUT CATALANA" on es definien quines són les necessitats, les reivindicacions i les alternatives a tots els nivells que té la joventut catalana, a nivell global, com a culminació d'un procés d'elaboració d'aquesta carta en els diferents marcs territorials de cada barri, poble o comarca, que haurien fet els nuclis territorials així com les aportacions específiques que els grups de treball fessin a nivell general.

ESCOLA ESTEL

escola de barri
pels nens del barri

E.G.B. 1.ª etapa
E.G.B. 2.ª etapa
Parvulari
Maternal
B.U.P. (en preparació)

matrícula oberta

ESCOLA ESTEL

Pge. Alt del Turó, 13 i 22 (Guinardó)

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Història

EL JOVE CATALA TAMBE VOL PARTICIPAR

PER UN CONGRES DE LA JOVENTUT CATALANA

Adhesiu
ideat per
la Voca-
lia de Jo-
ves de
l'Asso-
ciació.

El carnet
del Con-
grés amb
un disseny
d'en Tàpies

Nº 00002

També es va acordar, en aquella permanent la convocatòria pel 27 de març d'una Jornada d'Aplecs Comarcals de la Joventut, on els grups promotors presentessin les propostes de Cartes que permetessin avançar el procés.

Un cop elaborat, a partir de totes les cartes territorials i dels dossiers dels diferents grups de treball, un projecte de Carta de la Joventut, aquest seria presentat en un Aplec Nacional que obriria el pas a unes posteriors Jornades Catalanes de la Joventut on per part de tots els participants en el Congrés s'haurà d'aprovar aquest projecte de Carta.

El 31 de gener es feia la 3ª permanent que ratificà els acords de la 2ª, al mateix temps que prenia mides per agilitzar el procés.

Per últim, el 3 d'aquest mes d'abril es va celebrar la 4ª Permanent on es varen prendre com acords fonamentals, impulsar la celebració d'una 2ª Jornada Comarcal d'Aplecs, el 24 d'abril, prenent com un dels eixos fonamentals la campanya per la majoria d'edat i el dret de vot als 18 anys. Per altra banda es reconegué a la "Comissió 18 anys" com una comissió del CJC, recolçant així el miting central que es celebrarà a Barcelona el proper dia 24 d'abril.

Es va informar també de l'edició dels carnets de Congressista del CJC així com de la cessió per part del batlle Socias del Parc de la Ciutadella per a celebrar un gran festival-happening el proper 14 de Maig. Cal destacar per la seva importància el reconeixement fet pel Congrés de Cultura Catalana del CJC. També es varen ratificar el document inicial de la Taula Coordinadora i l'actual Secretariat.

El Congrés al barri

Com portar el CJC al barri és una qüestió que la vocalia de joves es planteja des de que l'estiu passat va editar la pegatina. Malgrat ser una de les primeres en plantejar-se aquesta tasca, no es pot dir que hagi avançat gaire. El mateix funcionament a ràfegues de la seva pròpia vocalia, amb entrades i sortides massives dels seus membres i amb una contínua discussió interna en la recerca de la seva pròpia identitat i d'un camí d'apropament als joves del barri, ha provocat que al costat de moments molt interessants com la darrera Setmana de la Joventut hi hagi fases, com l'actual, de total paràlisi. La qüestió del Congrés, com tantes altres, ha restat fins ara morta. Un factor sens dubte fonamental ha estat la no existència de centres juvenils estables, com és fàcil trobar a d'altres barris, amb l'excepció d'alguns grups d'escoltes dependents en major o menor grau de l'església o d'alguns nuclis de joves que es troben de tant en tant sense una objectius propis com a tal nucli.

Donada aquesta situació, la vocalia es planteja aconseguir una coordinació de tots els sectors de joves que puguin estar interessats en el CJC. Ja ho ha intentat alguna vegada, sense massa èxit. Però avui és l'única possibilitat ja que no sembla massa factible que la vocalia sola pugui fer-se càrrec d'aquesta tasca a no ser que el nombre dels seus membres augmentés considerablement.

Una cosa però està clara. La vocalia tancada a les quatre parets de l'Associació no impulsarà el Congrés de la Joventut al barri. Les experiències ens mostren que els actes massius han possibilitat revitalitzar la vocalia i per altra banda avui al barri hi ha dues qüestions clares per a reivindicar, deixant de banda altres com biblioteques, etc.: són el Centre Social i els terrenys de la Delegació Nacional de la Joventut al barri, terrenys en els quals avui hi ha un albergue juvenil i una piscina-negoci. El camí és difícil, però no n'hi ha d'altre.

Què en diuen els del Secretariat?

Perquè ens aclaris alguns punts ens hem posat en contacte amb en Pere Ciudad, soci de l'Associació i encarregat de les relacions amb la premsa del Secretariat del Congrés de la Joventut Catalana.

BUTLLETÍ - Quin significat té avui, el Congrés de la Joventut?

PERE CIUDAD - Per mi la importància del CJC ve donada pel moment polític en què apareix. Un moment polític de transició entre una forma d'Estat dictatorial que ha durat 40 anys i una democràcia que cada dia anem ampliant. Això comporta un canvi general en els plantejaments del moviment juvenil, com el comporta en la lluita de tot el poble; el canvi de passar de la lluita per la conquesta de la democràcia política, lluita d'oposició al franquisme, a la lluita per conquerir els drets juvenils que ens manquen a nivell polític, social, econòmic, cultural, etc., donant en cada moment unes alternatives clares i concretes als problemes més urgents, lluita d'ofensiva. Encara que, evidentment, continuï la lluita per ampliar el marc de democràcia restringida que avui tenim.

El CJC és avui un moviment que ha plantejar-se quina és la problemàtica del jovent i quines són les solucions que hi aporta: com entenem els joves la gestió ciutadana... com aconseguiran els batxillers la gestió democràtica als centres d'estudi... quines són les solucions que els joves treballadors donen a la seva problemàtica concreta...; en definitiva què li plantejarem els joves al Govern de la Generalitat. Encara que paral·lelament sigui un moviment de lluita per les reivindicacions més urgents com pot ser avui la qüestió de la majoria d'edat i el dret de vot als 18 anys.

Es important entendre que el caràcter viu del CJC ve donat per la seva plena descentralització que suposa gran quantitat de processos de lluita diferents en els que intervenen milers de joves en un marc unitari.

BUTLLETÍ - Avui estem vivint al país un procés de clarificació política a tots els nivells i també un procés d'organització dels diferents sectors de cara a poder exercir la democràcia amb el màxim profit: quina transcendència pot tenir el CJC pel futur del Moviment Juvenil a Catalunya?

PERE - Bé, d'entrada vull precisar que el que serà el Congrés ho ha de decidir el propi CJC, és a dir, els joves que el formem i que pel seu caràcter obert en principi és impossible saber com acabarà el Congrés. De totes maneres, en aquest sentit a l'última Permanent quan es va ratificar el document on la TCEMJC definia què era el CJC ja es va apuntar que el CJC no havia d'acabar amb les Jornades Catalanes de la Joventut, que el CJC era més que una Carta de la Joventut i que per tant el CJC d'alguna manera havia de perviure, de buscar la seva pròpia continuïtat.

Personalment penso que en principi el CJC recollirà totes les reivindicacions que en els terrenys polític, social i econòmic té avui la joventut en un programa unitari. Però també crec en aquest sentit que el CJC ha de donar pas, recollint tota l'experiència i tot el treball unitari d'aquests darrers anys, a algun tipus d'organisme que aplegui també d'una manera unitària les diferents organitzacions (polítiques, moviments cristians, d'escoltes, etc.) i moviments de joves i que haurà forçosament d'assumir el programa elaborat pel CJC així com la dinàmica de lluita dels nuclis de cada barri, poble o comarca i com a tasca fonamental impulsar la lluita per aquest programa.

BUTLLETÍ - Per acabar, què ha estat el més destacat de l'última Permanent del Congrés?

PERE - Crec que la darrera Permanent ha sigut molt important perquè ha suposat una consolidació del CJC; consolidació a dos nivells: a nivell de presència pública amb el reconeixement per part del Congrés de Cultura Catalana i les reunions amb el Delegat Provincial de la Joventut i amb el batlle Socias Humbert. I també a nivell de mobilització per la base, amb un cada cop més gran arrelament del CJC entre la Joventut. Val la pena citar els casos del "Mes de la Joventut" de Sant Andreu o la Setmana de la Joventut de Sant Gervasi, entre molts d'altres.

Per altre costat, és també important que la Permanent a l'assumir la campanya per la majoria d'edat i el dret de vot als 18 anys i llançar la 2ª Jornada d'Aplecs el 24 d'abril segueix donant al CJC el caràcter de moviment d'acció possibilitant així que a través de campanyes concretes es vinculin molts més joves al CJC.

Comunicació i Hemeroteca General

TONI RIGRAU

EL PARC DEL GUINARDÓ EN PERILL!

Es un fet evident que el nostre barri està mancat d'espais verds d'ús públic. La quasi inexistència d'espais ajardinats i la poca cura que reben els existents és la norma. L'edificació dels solars fins fa poc ocupats per petites torres amb jardí agreuja encara més el problema.

El barri no ha restat insensible al problema. La sol·licitud d'apertura al públic del Parc de les Aigües arrenca de lluny i l'actual campanya de recollida de signatures és una prova evident de l'interès per a recuperar espais verds.

Però simultàniament a aquestes lluites reivindicatives l'Ajuntament ha anat hipotecant el patrimoni natural dels ciutadans. I d'aquest fet el Parc del Guinardó no n'ha estat pas un cas aïllat. La manca de planificació, l'oportunisme, el privilegiar abans els interessos privats que els col·lectius o tots aquests elements alhora han comportat i comporten el perill de veure reduïda la zona verda del parc del Guinardó. Aquest parc, propietat de l'Ajuntament des de 1910 i ajardinat segons projecte d'en Pere Falqués, ha sofert un deteriorament progressiu com a conseqüència de la manca d'atenció per part de Parques y Jardines. Aquest procés, actualment pot veure's agreujat de dur-se a terme el projecte recollit en el Plano General (zonificació) elaborat pel Servicio Municipal de Parques y Jardines de Barcelona, amb data de juliol de 1974. Com durant els quaranta anys de franquisme, aquest projecte s'ha efectuat prescindint de les opinions i necessitats dels veïns, i, m'atreveiria a dir, amagant-lo al veïnat, que de sobte ha observat unes obres que no sap on porten.

L'esmentat Pla preveu la construcció de petites zones dedicades a jocs, i d'una biblioteca infantil. També es pretén la construcció de diversos vials i accessos al tràfic rodat, per l'interior del Parc —ja que un dels interessos és enllaçar-lo amb el Parc Güell— així com una sèrie d'aparcaments a l'interior. Però a més a més, i aquest és un aspecte de diferent significació, hom ha previst l'edificació d'un bar i d'un super-restaurant de luxe a la cota més alta de la muntanya, destinats a ésser explotats per la iniciativa privada.

No hi ha dubte que aquest projecte té molts aspectes negatius: la desaparició d'una important superfície de zona verda, l'increment de perill de destrucció del parc com a conseqüència dels efectes de la circulació automobilística, l'increment de les possibilitats d'incendi, la pèrdua del silenci i la tranquil·litat, el frau que suposa destinar a la iniciativa privada un espai d'ús col·lectiu, etc.

Aquesta és una possibilitat, però no l'única possibilitat. Hom pensa que potser seria més desitjable invertir el presupost disponible a cuidar el parc evitant la seva degradació i millorar-lo amb noves espècies vegetals. Per què no traçar una sèrie de rutes per caminar-hi amb suficients zones de repòs? És preferible donar prioritat als automòbils per sobre de les persones que tenen necessitat de caminar i reposar en un paratge natural allunyat dels sorolls i pol·lució ciutadana?

Donat que el projecte de l'Ajuntament és discutible cal discutir-lo. No hem de permetre la destrucció o degradació de l'espai verd més extens que hi ha al barri. Hem d'imposar a l'Ajuntament el nostre criteri com a veïns, endegant si és necessari una campanya de defensa del patrimoni natural de la ciutat juntament amb els altres barris afectats. De no anticipar-nos a l'acció municipal sols ens restarà la possibilitat de protestar pels fets consumats. I d'això molts ja n'estem massa cansats.

CARTA DEMANANT A L'ALCALDE "EL PARC DE LES AIGÜES"

EXCM. SR.:

Els veïns del barri del Guinardó firmants d'aquest escrit, sol·licitem l'obertura immediata del Parc de les Aigües, bé per acord amb la Societat d'Aigües, bé per tràmít d'expropiació forçosa, i en aquest sentit manifestem el següent:

- 1.- Aquest parc es troba qualificat com a zona verda des de l'any 1.953, és a dir des de fa 24 anys.
- 2.- Aquest parc va ser ofert en garantia al barri pel Sr. Porcillos, alcalde aleshores, com a compensació per la pèrdua, per raons especulatives, de la zona del Hispano Francés.
- 3.- L'Oficina de premsa de l'alcalde Masó va manifestar que seria per als veïns.
- 4.- L'Ajuntament actual disposa dels mitjans legals per a expropiar d'un cop aquest parc i posar-lo al servei del barri i de la ciutat.

Devant les raons que addueix la Societat d'Aigües, al·legant la impossibilitat de cedir-lo, manifestem el següent:

- a.- Qualsevol instal·lació tècnica pot ser traslladada o protegida a fi de fer factible l'obertura i ús públic del Parc.
- b.- Quan l'expropiació fou deguda a les necessitats derivades dels accessos al Túnel de la Rubira no hi va haver cap problema per a realitzar les modificacions convenients.
- c.- La Societat d'Aigües, en converses anteriors, no ha manifestat mai la impossibilitat de trasllat o, en últim terme, de protecció.
- d.- Ens sembla absurd que la Societat d'Aigües argumenti que té ubicat allà un magatzem industrial, quan és una zona de parc que es deteriora amb aquest ús, representant greus pèrdues per a la ciutat.
- e.- La Societat d'Aigües no disposa de cap dret per a prevenir en aquesta zona l'ampliació de les seves instal·lacions, a no ser que es contravinguí la legislació vigent.
- f.- La Societat d'Aigües ha manifestat el seu desig de col·laborar amb els veïns i, en canvi, es nega a obrir el parc per a un ús transitori.
- g.- La Societat d'Aigües ha considerat la conveniència de protecció armada de les seves instal·lacions com a resposta a l'exigència pacífica del veïnat.

Per tot això entenem que:

- 1.- Les instal·lacions existents són traslladables a les zones nº 4 (d'instal·lacions urbanes) o aquest fi destinades en el Pla Comarcal. En qualsevol cas són protegibles a l'interior del mateix parc.
- 2.- La Societat d'Aigües, monopoli privat d'un servei públic, té l'obligació moral i social de posar aquest parc a disposició de la ciutat.
- 3.- En qualsevol cas l'Ajuntament disposa dels mecanismes legals suficients per a expropiar aquest parc segons la legislació vigent, sentint-s'hi obligat si preten respondre als interessos dels veïns.

Barcelona, 3 de març de 1.977

SOCIAS HUMBERT! Volem el Parc Obert!

El Parc de les Aigües continua centrant l'activitat reivindicativa del barri. Després de la festa celebrada davant del Parc el 20 de febrer (que ja comentàvem en el butlletí anterior) s'ha promogut una recollida de signatures per una carta dirigida al batlle Socias amb tots els arguments que justifiquen la urgent obertura del Parc. En aquesta carta es diu ben clarament que l'ajuntament actual disposa dels mitjans legals necessaris per expropiar d'un cop aquest Parc, si no hi ha cap altra manera d'arribar a un acord amb la Societat d'Aigües.

El matí del diumenge 17 d'abril s'instal·là una taula davant del Parc per concloure la campanya de recollida de signatures. Durant els dies de març i abril el veïnat ha respost a la campanya, recollint-se més de 6.900 signatures. A l'hora de redactar aquestes ratlles s'haurà fet l'entrega de la carta al batlle. El 19 d'abril a 2/4 de 8 estaven citats els veïns a la plaça de st. Jaume per forçar amb la seva presència col·lectiva el valor de l'escrit que presentava.

reproducció de la portal editada per l'associació de veïns, de cara a impulsar la campanya a favor de l'obertura del Parc de les Aigües.

ULTIMA HORA!!

Prop d'unes dues-centes persones es reuniren el dia 19, a dos quarts de vuit del vespre davant de l'Ajuntament per lliurar a l'Alcalde el plec de signatures sol·licitant l'obertura immediata del Parc de les Aigües. Com que a aquella hora el sr. Socias no era present a l'Ajuntament, va rebre la Comissió el sr. Figueruelo, delegat d'Afers Socials. Després de romandre una bona estona a la plaça st. Jaume amb pancartes i cridant "Socias Humbert, volem el Parc obert!", es va anar en manifestació pel carrer Ferran i Rambles fins a la plaça de Catalunya. La fotografia recull un moment de la concentració.

LA CANÇÓ ENFADOSA DEL "PROHIBIT"

El Secretariat del Congrés de Cultura Catalana del Guinardó tenia previstes dues conferències pels dies 14 i 21 d'abril. A la primera, sobre EL FET NACIONAL DE CATALUNYA, hi havia de parlar en Josep Andreu i Abelló; la segona era a càrrec d'Eduard Bonet i el tema versava sobre LA GENERALITAT QUE VOLEM. Aquests actes estaven pensats des d'un principi dins de la campanya per les institucions que el Congrés promou sota l'eslogan "...I ESTATUT D'AUTONOMIA" i com un recolzament a l'àmplia mobilització que s'està produint a favor de la reinstauració de la generalitat i el retorn del seu president, honorable Tarradellas.

Tot això era així fins que un Seat gris, a la vigília, va portar la notícia de la prohibició. A la comisaria del barri, amb bones paraules, varen notificar que el govern civil no autoritzava l'acte. Possiblement pel dia (caldrà borrar del calendari el 14 d'abril?), possiblement pel tema (hi ha legalitzacions que no arriben!), i mentre es prohibien els actes sobre la Generalitat, el F.C. Barcelona en assemblea de compromissaris feia una crida a favor de l'Estatut d'Autonomia. I quan el Barça, que és "més que un club", s'apunta a la llista dels autonomistes vol dir que al carrer hi ha plantejada una opció que no podran frenar moltes prohibicions.

Al llarg de les pàgines dels nostres butlletins hi trobareu sovint la queixa justificada contra successives prohibicions d'actes amb les que sovint hem estat obsequiats. Recitals, conferències, festivals al carrer... dibuixen amb les seves prohibicions el camí enravessat pel que avança la democràcia

ACTIVITATS

DEL CENTRE DE CULTURA POPULAR MONTSERRAT

Abril: dia 14.- S.XIX: Regionalisme i la divisió en províncies. Romanticisme i nacionalisme.
dia 21.- S. XX: Mancomunitat de Catalunya. La República. L'Estatut d'Autonomia.
per Marcel Gabarrós, professor d'història
dia 28.- Coneguem el nostre país
Es passaran diapositives. Fòrum.

Maig: dia 5.- L'Església i les opcions polítiques dels cristians per mossèn Josep M. Galvany
dia 12.- Església i divorci per Manel Simó
dia 26.- Actualitat — Eleccions?

Juny: dia 2.- Aspectes inèdits d'un moment de transició Cine-fòrum
dia 16.- Convivència finals de curs

Notes: Durant les xerrades hi ha servei de guarderia. Hi ha també al centre un servei d'informació sobre Planing Familiar.
Per més informació, dirigiu-vos al centre al c. Telègraf, 71.
Totes les xerrades es celebren a partir de les 4 de la tarda.

NOTA:

L'equip de Butlletí lamenta el pèssim funcionament del servei de Correos que fa que els exemplars de la nostra publicació arribin als socis —si és que arriben— amb un gran retard, (en alguns casos fins de quinze dies després de ser dipositats a Correos). L'esforç que posem en treure el Butlletí amb temes de recent actualitat al barri es veu ensoportat per aquest mal servei del repartiment. Des d'aquestes pàgines aixequem la nostra protesta, que és la protesta de tot un barri massa desatès.

ASSEMBLEA ORDINÀRIA DE L'ASSOCIACIÓ

El dilluns, dia 28 de març es va celebrar l'assemblea ordinària de l'Associació, donant-se lectura a l'acta anterior i passant a la seva corresponent aprovació, i presentant l'estat de comptes de 1976 i el pressupost per a 1977. En la discussió va sorgir el tema de l'augment de quotes dels socis, però donat que no constava explícitament en l'ordre del dia es va acordar que fos un punt a tractar en la pròxima assemblea. Cal destacar la pobre assistència de socis, motivada possiblement pel retard amb què foren rebudes les convocatòries i, també, pel caràcter una mica de tràmit amb què es presentava l'assemblea per part de la junta. Tant el llibre d'actes com l'estat de comptes està a disposició de tots els socis que el vulguin revisar al local de l'associació.

CEDOC

fem nous socis

NOM I COGNOMS	Edat
DOMICILI	Telèfon
PROFESSIO	ACTIVITATS PREFERIDES
DATA PROPOSTA	SOCI QUE PROPOSA
DATA D'ALTA	
les quotes demano que em siguin liquidades per:	semestres
	anys
Signatura	
Banc o Caixa	
Domicili	
Senyors,	
Els prego que atenguin amb càrrec al meu compte corrent o llibreta	
no	
els rebuts que els presenti per cobrar	
l'Associació de Veïns "Joan Maragall", a nom de	
.....	
Firmat	
TITULAR DEL COMPTA	

A. DE VEÏNS JOAN MARAÇALL
U. LA BISBAL, 40-42

EDUCACIO SANITARIA

Els dies 13, 15, 20, 22 i 27 d'abril, a partir de les 8 del vespre han tingut lloc les sessions del Cursat d'Educació Sanitària organitzats conjuntament per l'Hospital de st. Pau i la Vocalia de Sanitat de l'Associació de Veïns. Els temes, d'evident interès popular (el dret a la salut, medicina preventiva, accidents infantils, higiene-alimentació-contaminació, alcohol-tabac-drogues) varen ser tractats per metges de l'Hospital de st. Pau.

A l'hora de redactar aquestes ratlles no podem donar els resultats del cursat ni el grau d'assistència. Però ja d'entrada creiem que és un tema que cada dia interessarà més. La sanitat és un dret que tenim i que cal exigir; la salut no és pas solament un mal-de-cap de cadascú, sinó una àmplia problemàtica col·lectiva que demana respostes col·lectives.

En aquest sentit avança la Coordinadora de Vocalies de Sanitat arreu de Barcelona de cara a sensibilitzar els ciutadans. En una primera campanya que han llençat es reclama la greu necessitat de dotar els barris de Barcelona de centres d'urgències, donada la situació de col·lapse i allunyament en què es troben els pocs que existeixen actualment. Aquí reproduïm un adhesiu de la campanya.

a on vas en cas d'urgència?

COORDINADORA DE VOCALIES DE SANITAT

PRESENTACIO DE LA UNIO DE PAGESOS: PREUS JUSTOS AL CAMP PREUS JUSTOS A LA CIUTAT

El passat divendres 15 d'abril a les 10 de la nit es va celebrar a l'Institut Sant Josep de Calassanç la presentació de la Unió de Pagesos organitzada per les AA.VV. del Guinardó, Clot-Camp de l'Arpa i Sagrada Família.

Davant unes 60 persones (molt poques degut a l'escassa propaganda de l'acte) varen parlar en Toni Llimona, l'Alfred Ferret i en Lluís Pallarés, que exposaren l'origen de la constitució de la Unió —segons ells plasmació d'una realitat que hauria d'haver sortit a la llum molt abans—, la situació crítica del camp avui, i la problemàtica dels preus dels productes del camp.

Varen denunciar el poder dels grans monopolis agrícoles, com els dels pinsos o els de la llet, que són els que en realitat marquen els preus i regulen la quantitat. Així mateix van denunciar la manca de planificació de la producció, manca que origina situacions com la llençada massiva de fruits del camp, o l'augment sobtat de productes com el cafè, degut a un abandó absolut d'investigació entorn de la terra.

També varen explicar la doble funció que haurien de garantir els sindicats pagesos: la de gestió de les reivindicacions concretes i la de planificació i distribució de la producció. Per últim varen expressar la seva voluntat de superar el distanciament entre la gent del camp i la de la ciutat, única forma de trobar solucions a tots aquests problemes. L'acte va acabar amb un animat col·loqui.

"LA POESIA AL CARRER";

CELDONI FONOLL & COL·LECTIU DE CULTURA POPULAR

Ha sortit recentment a la venda "La poesia al carrer", un llibre editat pel "Collectiu de Cultura Popular", que recull els poemes que formen el repertori d'en Celdoni Fonoll.

El llibre, amb un pròleg de Miquel Desclo, conté 44 poemes de 19 poetes catalans i un d'en Víctor Jara, a més a més d'unes notes bio-bibliogràfiques dels mateixos autors.

El fet que en parlem, respon a dos motius: l'un és que en Celdoni Fonoll és veí del Guinardó i en moltes ocasions ha col·laborat i ha participat en les activitats i campanyes de l'Associació i l'altre, que amb aquest llibre es dona a conèixer el "Collectiu de Cultura Popular", grup que no es defineix ideològicament i que s'auto-anomena "de treball i difusió de la cultura al servei del poble".

Aquest col·lectiu, pensa centrar la seva tasca en els temes que per diverses raons no poden interessar a la "gran indústria editorial", tant pel seu caràcter no comercial, com pel contingut ideològic deslligat d'aquest comerç.

Pretén, per tant, donar veu a tots els grups, individus o corrents que es puguin sentir marginats o sense mitjans de comunicació al seu abast.

Com a llibres en preparació anuncien: "Contes del Collectiu de nens de Berlín", "Ecologia, contaminació i especulació a les comarques del Ter", "Dossier Roca", "El feminisme i la República" i "LIP, experiències".

Creiem, doncs, que el llibre és interessant tant per la manera com ha estat editat —al marge de qualsevol comercialització— com perquè amb ell es posa a l'abast de tothom els poemes més significatius d'un gran nombre de nostres millors poetes.

Ah, el seu preu és de 150 pessetes i es pot trobar a "todos los establecimientos del ramo".

GRUP DE DISCUSSIO FEMINISTA DEL GUINARDÓ

La Vocalia de dones de l'Associació de Veïns ha programat una sèrie de debats sobre temes feministes. La vocalia es troba tots els dimecres de 4 a 6 de la tarda. És oberta a tothom.

- ABRIL: dimecres 20: Què entenem per feminisme?
- MAIG: dimecres 4: La dona, eix fonamental on gira la institució familiar.
- dimecres 18: De qui són els fills? Propietari l'home, responsable la dona.
- JUNY: dimecres 1: Els partits polítics i la lluita feminista.
- dimecres 15: El vot femení. La seva importància cara a les eleccions.

ELS PARTITS POLITICS JA OBREN LOCALS AL GUINARDÓ

El passat dia 2 d'abril el barri va celebrar la novetat (novetat des de després de la guerra cap aquí, és clar) de la inauguració d'un local de partit. La secció del Guinardó del PSUC va fer presentació pública de la seva seu, situada a Rbla. de la Muntanya, 78-80, baixos.

La normalització de la vida política (encara distant de la normalitat democràtica) es comença a notar i ja és quasi costum sortir al carrer i trobar-te una parada d'algun partit venent les seves publicacions i insígnies. En definitiva, els grups polítics són un enriquiment importantíssim de la vida associativa dins del barri i hauran de jugar un paper notable en el futur en el marc de les confrontacions electorals.

boutique

MODA PER A TOT HOM

La Bisbal, 40-42 tel. 235 7851

Carena

LIBRERIA/PAPELERIA

Material escolar y de oficina
Colecciones • Encuadernación
Imprenta • Juguetes educativos
Artículos para regalos.

UAB

Av. Virgen de Montserrat, 183 bis - Tel. 255 53 37
Barcelona (13)

CAIXA DE PENSIONS
PER A LA VELLESA
i D'ESTALVIS

“la Caixa”

de Catalunya i Balears

oficines centrals: Via Laietana 56-62 Barcelona 3

Agència Verge de Montserrat · Gènova, 2 - V. de Montserrat, 153 · 235 22 50

vina a sardenya 550 o major de gràcia, 96

JMC